

21 januari 2014, Remco:

Lekker op de fiets naar de stad om en bootje te pakken naar de overkant, het eiland Cam Kim.

Gisteren hadden we een soort van deal met iemand die ons naar de overkant wil brengen met de boot. Wij hebben gehoord dat er om het uur een bootje naar de overkant gaat voor een klein prijsje. Alleen waren we net te laat voor deze boot en moesten een uur wachten om mee te kunnen. Uiteraard bij deze haven, waar maar 1 boot om het uur naar de overkant gaat, staan er 30 mensen klaar om ons een privé tour te geven, zo ook de man van gisteren. Maar wie het eerst maalt en dat was een man die ons heel snel een prijs aanbiedt van 4 dollar, ipv de 7 dollar van gisteren.

Later we het gewoon doen en gaan met deze man mee, lopen we naar de boot.... komt die man van gisteren aan lopen. Jullie zouden met ons meegaan, zei hij teleurgesteld en daar had hij een beetje gelijk in. Jij bent te duur, roepen wij terug en gaan met deze man mee. Als een gek laadde de man de fietsen in en wilde weg. De andere man van gisteren liep teleurgesteld weg en wilde wel zijn visite kaartje terug?? Binnen 10 minuten zijn we al bij het eiland, de fietsen worden uitgeladen en wij springen op de fiets. Het is mooi weer, wel bewolkt maar lekker genoeg om met een korte broek en T-shirt rond te fietsen. We fietsen door een traditioneel Vietnamees eiland, mooie huisjes en huizen komen we tegen. De mensen hier hebben het zeker niet slecht. Iedereen ziet er goed en gezond uit. Je kan ook merken dat ze het gewend zijn om touristen te ontvangen. De kinderen zwaaien en de ouderen groeten, gereserveerd. Als we bij een markt komen, wordt er hevig gekaraoocht, uit volle borst zingt een man een lied in zijn eigen taal. Wat blijkt er is een bruiloft gaande, wij worden door een aantal mensen uitgenodigd om er bij te gaan zitten. Maar helaas wij hebben nog maar 5 minuten en dan moeten we alweer terug met de boot mee. Wij slaan het af en fietsen terug naar de boot, alles wordt weer ingeladen en na een aantal minuten zijn we weer terug in de haven. We gaan eten en komen in gesprek met een groep canadezen. Canadezen zijn mensen waar wij het altijd erg goed mee kunnen vinden, het is weer gezellig en ook het eten was weer best te nassen. Later die middag hebben we kookles. We worden verwacht op een plek in het centrum om 16.00uur, ook David en Tara zijn aanwezig. Dat beloofd een rommelige kookles te worden, zet David en mij in een ruimte en het wordt al snel een zootje. Al zingend (dave is mijn karaoke maatje) lopen we over de markt. Er was ook ruimte om te luisteren naar de kok, die alle ingrediënten voor vanavond aan het uitleggen was, wat het was. Er kwamen de raarste vruchten en fruitsoorten voorbij en na een uur gingen we naar het kooklokaal. Met onze hoge kokmutsen op. Lijken we wel echten kokkie's.

Eiland hoppen, kooklessen, we hebben het maar druk...

Geschreven door Remco & Ilja
maandag 03 februari 2014 10:47 -

Vanaf nu noemen we elkaar ook Chef. We trappen de kookles af met Vietnamese pannenkoeken. Een gerecht die niet direct bij ons op het menu komt, maar het was best lekker. Daarna gaan we aan de slag met het hoofdgerecht. Het hoofdgerecht is vis, deze moet van tevoren worden klaargemaakt. Want de kruiden moeten 20 minuten inwerken. Tijdens het wachten gaan we verder met Vietnamese loempia's en als echte chef's rollen we de loempia's op. Nu weten ook wij hoe dat moet en als we geen baan kunnen vinden als we terug zijn, kunnen we altijd nog loempia's op de markt gaan verkopen. Na ieder gerecht eten we het op, zo blijft het lekker warm en vers. Tijdens de lessen nemen we elkaar flink in de zeik, maar ook de serieuze kok. Er kan soms een klein lachje af, voor ons is het gewoon een gezellige aangelegenheid. We hebben een leuke 4 uur durende kookles en kunnen straks weer in Holand aan de slag om sommige mensen onze speciale gerechten te laten proeven. Tussen alle bedrijven door was er ook nog even ruimte om onze gemaakte waren te passen. Het is nog steeds ongelooflijk hoe mooi en snel alles in de maak is.